

N:o 186.

Af herr **M. Dahn**, med förslag till vissa bestämmelser i fråga om beräkningen af rote- och rusthållsvärde m. m. såsom vilkor för antagande af Kongl. Maj:ts proposition till ändrad lydelse af värnepligtslagen den 5 juni 1885.

Kongl. Maj:t har i propositioner (n:is 38 och 39) till innevarande riksdag under vissa förutsättningar föreslagit förhöjning i de under riksstatens fjerde och femte hufvudtitlar uppförda anslag till lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna och i proposition (n:o 34) afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter m. m. Afsigten synes vara att, under förutsättning af hufvudsakligt bifall till Kongl. Maj:ts framställningar i öfrigt, förskaffa ur verlden dessa gamla skatteformer och — tvisteämnen; och detta mål kan också enligt det kongl. förslaget uppnås beträffande grundskatterna, men med afseende på rustnings- och roteringsbesvärerna skola helt visst, med penningens fallande värde och ökade öfningar och kortare tjenstetid för soldaten, inom en tid, som ingalunda behöfver vara så synnerligen aflägsen, indelningsverkets orättvisor och deraf föranledda misshälligheter å nyo framträda. Vill man derfor upphäfva indelningsverket som skatteform, blifver nödvändigt att efter korta mellantider, exempelvis hvart femte eller tionde år, undersöka, huruvida det af skatte-regleringskomitén beräknade och i kongl. förordningen den 5 juni 1885 fastställda uppskattningsvärde för rote- och rusthåll stämmer öfver ens med den verkliga kostnaden för detta onus och evalvera uppskattningsvärdet efter det faktiska värdet.

Bih. till Riksd. Prot. 1891. 1 Saml. 2 Afd. 2 Band. 41 Häft. (N:o 186).

Hvad särskildt de effektiva rusthållen angår, synes det mig, att en remonteringskommission lämpligast skulle kunna uppköpa kavalleriets hästar, då dessa väl blefve mera, så att säga, uniformella och jemna och rusthållaren slapp undan den förlust och det obehag, han ofta nog är utsatt för vid remonteringen. Det händer ju, att *en* rusthållare kan vara lycklig nog att få approberad en häst, som kostat t. ex. 500 kronor, under det *en annan* kan råka få kasserade snart sagdt så många, han vill uppvisa, och till sist nödgas mottaga straffremont, ofta till ett oskäligt högt pris. Jag föreställer mig därför, att remontpriset borde bestämmas till det fastställda minimipriset vid remontuppköp för de värfvade regementena (500 à 600 kronor), som af rusthållaren erlades till remonteringskommissionen, när ny häst skulle anskaffas, och att, om hästarne vid något tillfälle vore dyrare — priset kunde ju jemkas eller väsentligt modifieras, då en kommission gjorde alla uppköpen — skulle staten tillskjuta, hvad mera vore erforderligt. Jag vågar därför föreslå,

att, om Riksdagen bifaller Kongl. Maj:ts förslag till ändrad lydelse af värnpligtslagen af den 5 juni 1885 (kongl. proposition n:o 31), Riksdagen må besluta detta, utom med öfriga vilkor, under förutsättning af att det af skatteregleringskomitén beräknade värde af rote- och rusthåll af en nämnd prövas och evalueas i en öfverensstämmelse med medelvärdet af den under nästkommande föregående fem- eller tioårsperiod befunna verkliga kostnad för rustnings- och roteringsbesvären; liksom

och att en statens remonteringskommission ombesörjer remoteringen vid det indelta kavalleriet, mot att de vederbörande rusthållare vid hästtillsättningen inbetalar till remonteringskommissionen en afgift lika med det bestämda minimipriset för remont till de värfvade regementena.

Stockholm den 7 april 1891.

M. Dahn.